

ĐỜI ANH, EM ĐÃ ĐI QUA

Đời anh, em đã đi qua
Sáng thơm như một luồng hoa giữa đời
Hiểu làm sao hết, em ơi,
Bốn năm kì diệu đất trời, nhờ em,
Ngôi ngà, cánh cổng, trái tim,
Khóm cây con mắt ngày đêm đón mừng.
Em đi, anh ngóng trông chùng;
Anh về, miệng đã gọi lừng: Em ơi!
Bữa ăn thành một hội vui
Có em gấp với, rau thối cũng tình;
Cảnh thường cũng hóa ra xinh;
Có em, anh hết ngấm mình bơ vơ,
Bốn năm đêm ấm, say sưa
Tình yêu có biết hạn bờ nào đâu
Bốn năm nhưng cũng qua mau
Cõi trần ai có ở lâu thiên đường;
Giã từ từ biệt đôi phương
Đôi nơi, đôi ngã, đôi đường: khổ anh!

Bốn năm lại khép trời xanh;
Nhớ em như một mộng lành mà thôi
Từ đây anh lại trong đời
Bữa cơm ngồi với một đôi đũa cầm;
Giường kia một bóng anh nằm;
Phòng vắng một sách Đăm đăm sớm chiều
Muôn vàng cảm tạ em yêu
Chất cho anh biết bao nhiêu ân tình
Ai hay anh đã để dành
Ánh hương một thuở, thơm thanh suốt đời
Sống bằng nhớ lại nguồn vui
Nhớ khi ôm cả đất trời cùng em...

NHỚ NHỎ ĐÔI TAY

Nhớ em, nhớ nhỏ đôi tay
Hơi hương nhớ dịu, lông mày nhớ thanh.
Mãng trong, anh nhớ lòng lanh,
Hàm răng, anh lại nhớ anh hay nhìn!

Ở NGOÀI VẠN LÍ...

Ở ngoài vạn lí thương em
Anh đi vạn lím nhìn xem chân trời!
Tâm thân vàng ngọc xa vời,
Nhớ nhà nhớ nước, liên hồi nhớ em.

Hai tuần đã nhói trong tim
Những chime bao mặt lại chime bao hôn,
Chiêm bao nhớ đập thương dồn,
Nửa đêm vạn lí hãy còn tìm nhau!

Ước chi đôi phút qua mau
Thấy em một chút đỡ sầu cách xa
Một phần trái đất bao la
Hai hôm cất cánh đã qua muôn trùng.

Thư nhà anh vẫn đợi trong,
Chữ tay em viết, sóng lòng em trao
Canh khuya thương nhớ khát khao
Em ơi, vạn lí lòng hao đêm dài

NĂM ĐÊM ANH CỨ THƯƠNG EM

Năm đêm anh cứ thương em
Roi nghiêng nước mắt một bên gối nằm.
Thế này cho hết trăm năm
Đến muôn năm vẫn âm thầm thương em.

KHÁC MỘNG

Cùng giường khác mộng sao em?
Tình ta đau đớn hơn đem tử hình!
Trăm muôn môn trốn dục tình
Bằng sao được bong in hình trong tim!
Nếu anh lạc mất hồn em
Thì ôm thân thể khôn tìm tình yêu!
Ấm là tim bạn dỗi theo
Khi xa biết có người yêu nhớ mình;
Vui là trong dạ đình ninh
Hai ta, ta chẳng một mình đơn cô
Buồn là một trái tim tro
Phía sau không hậu phương chờ đợi ta!
Giữa khi nắng hạ lạnh là
Biết ai tin cậy để mà mến yêu!
Anh không muốn mộng phiêu diêu
Muôn yêu em, được yêu em suốt đời.
Hỡi em, anh nhớ thương hoài
Kề nhau, mộng đã xa rồi hay sao?

VẤN VƯƠNG

Anh chả hiểu vì sao vấn vương
Năm năm, như mấy chục năm trường
Vấn làn mắtmây, làn môi ấy
Anh hãy còn thương, chẳng hết thương.

ĐÁNH ĐAU EM

Có khi vò một cành hoa
Bỗng lên hương mới như là đậm sâu,
Anh không vò nát em đâu
Nhưng anh có lúc đánh rầu lòng em;
Muốn cho em khỏe, em phiền,
Đánh đau em để bắt đền sàu anh.

CÓ PHẢI LÀ EM

Cứ phải là em; chẳng phải ai
Là em, em nữa, chỉ em thôi
Sao người anh quý anh yếu thể
Mà chẳng cùng anh ở suốt đời?

Khác chi cây sống mà đem chặt
Chặt giữa ngang lưng sự sống còn,
Chặt giữa đang hoa, ngang giữa lá
Khác chi hoa nở phải vùi chôn!

Em có bao giờ tưởng tượng xem
Một mình anh sẽ sống không em,
Bơ vơ như đã muôn lần chết,
Đã chết nhưng còn phải sống thêm!

Lời ước cùng nhau thưở sánh đôi
Anh còn vẹn vẻ giữ y lời
Rằng không ai thể thay em được
Em vắng, yêu em vẫn suốt đời.

Duy có long em, vẫn hẹn hò,
Ấy là ân huệ của em cho
Cho anh một đóa hoa tinh túy.
Một đóa hoa lòng chẳng héo khô.

VỘI GÌ VỘI

Vội gì vội lấy ai, bỏ anh
Vội gì vội để anh đau khổ?
Vội gì vội, em có hai mình,
Vội gì vội, bỏ một mình anh!

Ai lấy cưa ngàn răng vạn răng
Cưa đôi ta thành hai mảnh
Cưa tan nát anh làm vạn mảnh
Để trong đời một ảnh đau thương

Chúng ta rồi cũng phải xa nhau
Nhưng xa sau vẫn hơn xa trước
Những ngày tháng bên em hạnh phúc
Không dễ dàng anh dứt được ra

Vội gì vội nát bong tan gương
Vội gì vội đôi đường rẽ biệt!
Vội gì vội non cùng nước kiệt
Vội gì vội li biệt đôi ta?

EM ĐỌC LẠI THƠ

Mai sau dù có bao giờ
Em ngồi đọc lại chum thơ đắng này.
Có ai trên trái đất này
Yêu em sâu thẳm như ngày anh yêu

Thôi đừng trách hận chi nhau
Lỗi làm anh trả bằng đau đớn rồi!
Tan đi nát lại bao hời.
Yêu em ai khổ trên đời bằng anh!

ANH ĐÃ GIẾT EM...

Anh đã giết em, anh chôn em vào trái tim anh
Từ đây anh không được yêu em ở trong sự thật
Một cái gì đã qua, một cái gì đã mất
Ta nhìn nhau, bốn mắt biết làm sao?
Ôi! Em mến yêu! Em vẫn là người anh yêu mến nhất.
Cho đến bây giờ ruột anh vẫn thắt
Tim anh vẫn đập như vấp thời gian,

Nhớ bao nhiêu yêu mến nồng nàn,
Nhớ đoạn đời hai ta rạn vỡ
Nhớ trời đất em cho anh mở
Nhớ
Muôn thưở thần tiên
Ôi! Xa em, anh rơi vào vực không cùng
Đời anh không em, lạnh lùng tê buốt
Nhưng còn anh, còn em, mà đôi ta đã khác
Ta: hai người xa lạ - phải đâu ta!
Anh đã giết em, anh chôn em vào trái tim anh
Anh vẫn ước được em tha thứ

Anh vẫn yêu em như thưở ban đầu
Thê” mà tại sao ta vẫn xa nhau?
Tại em cố chấp
Tại anh đã mất
Con đường đi tới trái tim em
Anh đã giết em rồi, anh vẫn ngày đêm yêu mến
Em đã giết anh rồi, em vứt xác anh đâu?

TRÙNG ĐIỆP CHIÊM BAO

Trùng trùng điệp điệp chiêm bao

Tỉnh ra trong mộng lại vào trong mơ

Thương em cho đến bao giờ?

Bao giờ anh chết

Anh sẽ hết thương,

Hết chiêm bao giữa đêm trường tìm em...

CÂY ĐÒI MÃI MÃI XANH TƯƠI

Mọi lý thuyết đều màu xám và
Cây đời mãi mãi xanh tươi
Vĩnh viễn chim ca, vĩnh viễn nắng cười
Vĩnh viễn anh yêu em, như yêu sự thật.
Và cây đời mãi mãi xanh tươi.
Mãi mãi em ơi
Cây đời trĩu trái
Gió trong lá mùa thu rồi trở lại
Rì rào đôi ta tình ái muôn đời
Trong mắt đen em mãi mãi ánh trời
Ngồi qua một sợi tóc buông rũ trán.
Mãi mãi môi em nhụy đời vô hạn
Và cây đời ôi! Xán lạn xanh tươi